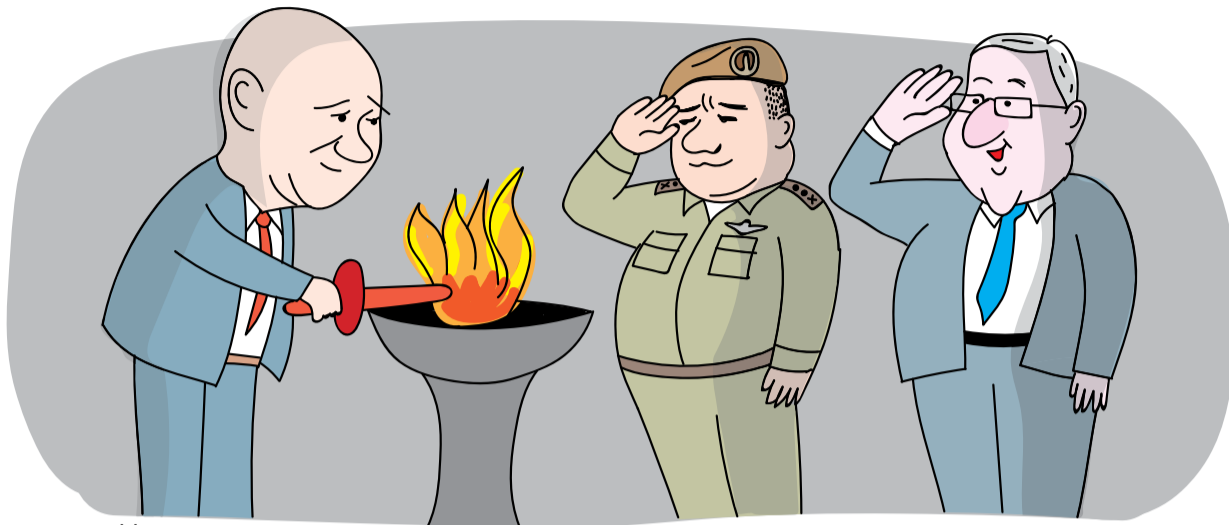

יאיר ניצני מרים גבה

איור: טל לזר

אני מדליק (משואה זו)

בלילה חלמתי איך הנשיא, הרמטכ"ל ויו"ר הכנסת מצדיעים לי בעודי מכריז את שמי לתפארת מדינת ישראל

משה בים סוף עם משפט המחץ "אני רק שאלה". משפט זה גידל אחריו דורות של שותפים לדרך: בסופר – "יש לי רק חמישה מוצרים, אפשר?"; בפקק של 50 דקות – "שיבא זה פה שמאלה? אפשר?"; והגדול מכולם, הלהיט הקלאסי של סניף הדואר, "מי אחרון? אני אחרון".

המוח היהודי אינו קופא על שמריו אפילו בכפור של ירושלים, וגם לממציא/ת הסיכה לכיפה הסרוגה מגיי עה משואה (כראי רק לקוות שההמצאה הזאת לא תקרוס ותאבד אחיזה מול הרוחות של הר הצל). אמנם עדיין עומדת בפנינו המשימה של מציאת פתרון לקירחים מורשבעים כמו נפתלי בנט או אברהם בורג, אבל מי שיפתור את זה כבר ראוי לפרס ישראל.

רבות קיטרנו על תופעת הראש הקטן במדינה, אבל אני רוצה לציין לשבח את כל הממציאים הישראליים שהקטינו נדב דברים אחרים. דב מורן, ממציא הדיסק און קי; ממציא המול"ט, שהצליח להקטין מטוס קרב לגודל של יתוש בעציציו של נסראללה; ממציא עגבניות השרי, שחסך לנו ולמשק אלפי שעות חיתוך סלט מיותרות; ממציא הקבבונים, שלקח את הקבבים המסורבלים והארוכים של בני דודנו והפך אותם לחטיפי בשר קומפקטיים וחמודים. בתחום המחול יצוין לשבח ממציא ריקודי הרכבת, שמי גיעים לכל פינה ברחבי חתונות ישראליות, והם גם הרכבות הכי יעילות שלנו. כבוד מגיע גם לממציא הריקוד "בן לוקח בת ובת לוקחת בן", שהיום כבר אפשר לחדש בגירסת "בת לוקח חת בת ובן לוקח בן – הרבי אמר חשוב להתעורר".

בתחום השירות המנג'ס אני מציץ לחלוק כבוד לממציא ה"הפוך גדול חלש דל שומן

בכוס זכוכית ושיהיה רותח", ועוד מיני בקשות מוזרות שמוציאות למלצרי ישראל שערות לבנות בגיל 22. ומה עם מפיקי האירועים הכה ישראלים – התימניאדה, העי-ראקיאדה, הבוכריאדה, המאיבולי של ההודים והסיגר של האתיופיים? אנחנו עדיין מחכים למפיק הערמומי שיריים את הפולניאדה. צריך מערכת הגברה אבל אין צורך בתאורה, כולנו נשכ שם בחושך ונתלונן למה נתנו לבן של חמדה להדליק משואה.

חג עצמאות שמחה. ●

yairn@israelhayom.co.il

מועמדים ראויים נוספים הם ממציא השלט "כאן לא מודיעין" (המעורר את השאלה המתבקשת אז מה זה כן כאן?), וגם הראשון שמחא כפיים אחרי נחיתה מוצלחת

ולתפארת הישכנים של ילדי ישראל. בתחום העיצוב הייתי נותן פרס לישראלי הראשון שבחר לצעוד ברחוב בסנדלי שורש וגרביים, ובכך קבע סטנדרט חדש של אופנה ישראלית, שהיא המשכו הישיר של כובע הטמבל הזכור לטוב.

בתחום הניג'ז'ס המוסיקלי מגיע כבוד לממציא המקצב הכהישראלי המנוגן באקורדיון ומכונה בפי העם "אומצה אומצה", שעליו מבוססים כל כך הרבה שירים עבריים: "שאבתם מים בששון", "אם גם ראשנו שההחח", "המגפיים של ברוך", "תותים" ועוד ועוד. מקצב שאיפשר אלפי ערבי שירה בציבור ומאות מחרוזות חסידיות בחתונות ("משיח משיח", "עוד אבינו חי" וכיוצא באלה).

להדלקת משואה בקטגוריית בריאות הפה ראוי הישראלי הראשון שנשא עם קיסם בזווית הפה גם הרבה אחרי ססיים מומן להוציא את שאריות הפטרוזיליה מארוחת הצהריים. הוא תרם למראה "הישראלי האוכל" לא פחות מחלוצים אחרים – הראשון שטיפטפה לו טחינה על המכנ"סיים, הראשון שהבעיר מנגל על אי תנועה, הראשון שמכר סברס בצד הכביש, או בעל דוכן השווארמה, שהמציא את חיתוך הבשר עם מגלחה של מספרה.

בקטגוריית האש והמים אני מציץ את ממציא הכיבוי הצופי. האיש שנתן לאלפי בני נוער את העונג והחוויה הכה ישראלית לכבות מדורת ל"ג בעומר באמצעים טבעיים, תוך שמירה על הסביבה, חיסכון במים והסתכנות בשריפת אש כים. הוא ידליק משואה ומייד יכבה אותה בכוחות עצמו. מי שראוי להדליק משואה בזכות פועלו בתחום הדיגיטלי הוא הראשון שכתב בטו"קבק "אני ראשון" (הוא בטח יסכים, בתנאי שהוא יהיה המ

דליק הראשון), ובכך פרץ את הדרך לבאים אחריו – "אני שני", "אחד שירדע" ו"יא סמולני אמן יאנסו אותך סו"דאנים". כולם סמל לחדשנות טכנולוגית, חופש דיבור ופטריוטיות ישראלית.

מועמדים ראויים נוספים הם ממציא השלט "כאן לא מודיעין" (המעורר את השאלה המתבקשת אז מה זה כן כאן?), וגם הראשון שמחא כפיים אחרי נחיתה מוצלחת של מטוס אל על.

קול התור נשמע בארצנו, ומשואה בתחום זה ידליק הישראלי הראשון שפילח את התור בקופת חולים כמו

יום העצמאות בפתח, וכבר אפשר להרגיש את פטישי הפלסטיק שנוחתים על הראש, את הקצף על הפי רצוף ואת ריח הקבב באף. כמדוי שנה, נבחרים בקפידה מדליקי המשואות בטקס בהר הצל. השנה המדליקים באמת מדליקים, בסימן 50 שנה לאיחוד ירושלים, והוועדה הציבורית פנתה לציבור בבקשה להציע מועמדים "שת" רמו ותורמים תרומה ייחודית לעיר ירושלים: לשחרורה, לאיחודה ולשמירה על ביטחונה; ליצירת מרקם משותף בין תושביה; וכו'.

בסתר ליבי ראיתי את עצמי כמועמד לתפקיד המדליק, בכל זאת עמדתי בפקקים בדרך לירושלים, חטפתי בה דו"חות חניה קדושים, שרתי "ארץ ציון וירושלים" בכל הטקסים מכיתה א' ועד היום, אני מכיר את המילים של "ורק ירושלים אפס שתיים", וכחייל סדיה החזקתי ביד אני טנה של גל"צ על גג מלון הילטון בעיר כשאנואר סאדאת הגיע לביקור – ובכיתי מזה אפילו יותר מהצנחנים בכותל. בלילה חלמתי איך נשיא המדינה, הרמטכ"ל ויו"ר הכנסת מצדיעים לי בעודי אוזח במשואה ומכריז את שמי לתפארת מדינת ישראל, ואז מחלקה של חיילים מדוגמים יוצרת על מגרש המסדרים כתובת של שמי, שבהמשך מתחלפת לצורה של דגל ישראל שלראש מוצמד ברוז אנושי, וברקע תזמורת צה"ל מנגנת את "האשם תמיד" בסגנון מארש. כשהתעוררתי, אשתי שאלה למה צעקתי מתוך שינה "הכתף שייק", והבנתי שאם אני רוצה שעניין הרלקת המי שואה לא יישאר בגדר חלום, כראי לי לחשוב על נימוקים קצת יותר משכנעים לקראת השנה הבאה.

מבט אל המדליקים של השנה מגלה שמדובר בדמויות ממלכתיות, שבהחלט ראיות לכבוד הגדול. אבל מכיוון שטור זה חרת על דגלו לתת ביטוי גם לאנשים קצת פחות הרואיים וקצת יותר עצלנים, זה הזמן להציע מועמדים מכיוונים חדשים.

בשנה הבאה, אחרי שנמצה את חגיגות ירושלים, אפשר יהיה לחפש אנשים שהקדישו את חייהם למוסד לא פחות מקודש – הווגיות. זוגות ששרדו יותר מ-30 שנות נישואים למרות הקשיים, השחיקה, כישורי הבישול הלקויים שלה והעובדה שהוא בחיים לא רחץ צלחת, בהחלט ראויים להדליק משואה (או לפחות דוד מים חמים).

גם ממציא המטליות הלחות ראוי מבחינתי להדליק משואה. אין לי מושג אם הוא ישראלי, אבל אני לא יכול לראות את חיי בלי ההמצאה שלו, שברטיבותה (אף שאין לי שום הסבר איך זה בדיוק עובד) שינתה את חיי לא פחות ממערכת מובילאיי (שאחד ממפתחיה ידליק משואה השנה),